

[Pelle Voigt]

Den består af to punkter: Det ene, at der ikke kan skæres ned i de danske forsvarsudgifter, uden at disse nedskæringer er pålagt udefra gennem internationale forhandlinger, f.eks. CFE-forhandlingerne i Wien. Man vender sig fra i hvert fald størsteparten af regeringspartiernes side principielt imod det, man kalder for ensidige nedskæringer.

Det andet mærkværdige argument, som vi har oplevet fra regeringens side op til denne forespørgselsdebat, er statsministerens betragtning om, at der ikke eksisterer nogen sammenhæng imellem at skære ned på forsvarsudgifterne og at gå ind i et samarbejde om at sikre det økonomiske og det økologiske grundlag for den demokratiske reformproces i Østeuropa.

Begge synspunkter er ikke alene besynderlige, men også ulogiske og på en række punkter direkte forkerte. Hvis vi ser på det sidste punkt, kan vi konstatere, at regeringens begreber om sikkerhedspolitik tilsyneladende er så snævre, at det oven i købet er lykkedes at komme i modstrid med de meget konservative betragtninger, som Forsvarskommissionens flertal lægger for dagen, nemlig ideen om, at den egentlige trussel mod Vesten og Danmark i dag kan ligge i et muligt sammenbrud for den østeuropæiske reformpolitik.

En almindelig vælger eller politisk iagttager i dette land kan godt blive utrolig forvirret, hvis vedkommende har det vanheld at læse aviser.

Den 5. december 1989 vedtog Det Radikale Venstre på sit hovedbestyrelsesmøde, at de midler, som skulle afsættes til at støtte reformprocessen i Østlandene, burde tages af forsvarsbudgettet igennem en genforhandling af det nuværende forsvarsforlig.

Den radikale landsformand, Thorkild Møller, pegede på, at man herfra kunne hente penge til en industrialiseringsfond i størrelsesordenen ca. 300 mio. kr.

Den 19. december 1989 pegede Det Radikale Venstres forsvarspolitiske ordfører på, at den internationale udvikling tilsagde, at det nu kunne blive nødvendigt at genforhandle forsvarsforliget, og han pegede især på, at forligets beslutning om langtidsinvesteringer i kampvogne og spørgsmålet om krigsstyrkens størrelse skulle genforhandles.

Ikke meget senere, nemlig den 10. januar 1990, meddelte Socialdemokratiets gruppeformand, fru Ritt Bjerregaard, at Socialdemokra-

tiet bestemt var villigt til at tage en ny runde i forsvarsforligsforhandlingerne.

Miljøminister Lone Dybkjær meddelte sin enighed i, at det var relevant at udvide opfattelsen af, at sikkerhedspolitik også må omfatte miljø- og erhvervsstøtte – altså det fuldstændig modsatte synspunkt af det synspunkt, som statsministeren offentligt har givet udtryk for på sit pressemøde her for to dage siden.

Hvis almindeligt tænkende mennesker spørger sig, hvad sammenhængen er i den politik, der føres frem dels inden for regeringens rammer, dels inden for forsvarsforligspartiernes rammer, er det kun muligt at nå frem til ét logisk resultat, nemlig det, at der ganske enkelt ikke er nogen sammenhæng, men stærk uenighed og forvirring. Det er vel også grunden til, at andre forsvarspolitiske ordførere har udtalt sig. Det gælder f.eks. Det Konservative Folkepartis politiske ordfører, fru Connie Hedegaard, der kort og godt har karakteriseret Det Radikale Venstres holdninger på disse punkter som pop. Det skete den 13. februar 1990 i Kristeligt Dagblad, og i Jyllands-Posten samme dag anklagede fru Connie Hedegaard Det Radikale Venstre for med deres udspil at skabe irritation og unødigt forvirring og krævede, at De Radikale nu konkretiserede, hvor og hvornår der skulle spares, og jeg citerer: »... eller også må De Radikale tage den lidt med ro, siger Connie Hedegaard«.

Der er altså på trods af den officielt erklærede brede enighed om disse spørgsmål fuldstændig og total forvirring i de signaler, der sendes ud til offentligheden fra disse partiers side, og de synspunkter, der fremsættes, er indbyrdes helt modstridende og umulige at forene.

Folketinget behandlede for ikke længe siden en forespørgsel, hvor vi diskuterede den fremtidige politik og udviklingen i Østeuropa. Her blev vedtaget ting, som mit indlæg ikke tillader mig at komme ind på, men som rejser væsentlige finansieringsproblemer, som jeg senere skal vende tilbage til.

Jeg skal afslutte mit indlæg med – som en logisk udløber af de betragtninger, jeg har fremsat her – at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til – at respektere Det Radikale Venstres ønske om en genforhandling af forsvarsforliget og